

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Secundus, Siue Exempla, In Septem Capitalium Vitiarum
Detestationem, Per Quadragesimam, Anno M. DC. XLVI. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 14. Quantum prosit, alterum admonere?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48186](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48186)

calcitreret; nulla illi magis in homine peccatore res placet, quàm si, postlapsum, ad misericordiam fontem recurrat. Hæc talia audiens ægrotus, non jam ob supplicia sibi impendentia; sed ob flagitia, quæ sciebat se perpetrasse, contremuit; atque ex animo dolens, quòd Creatori suo creaturas anteposuerit, & tantum tamq; benignum Dominum reliquerit, benefactorique ac beneficia plura conferre volenti ingratus, tam diu restiterit; rogavit fratrem, vt sibi actutum iuberet vocari sacerdotem. Bonum factum. Adfuit, sine mora, sacerdos, cui, tanto animi dolore, peccata sua recensens se se accusauit, vt præ gemitu & fletu verba singula interrumpere.

O si multi tales fratres haberent! vel, in ipsa morte, ad poenitentiam potiùs, quàm ad pocula, ad risum, ad libidinem adhortantes! Quid non potest pia alterius admonitio! quos non eripuit è medijs Orci faucibus? Neque verò Religiosorum tantum est, aut Parochorum; sed etiam parentum, fratrum, amicorum, quin & sociorum, adhortari ad charismata meliora. Si enim toties socijs socij sunt occasio cadendi; cur nolint eosdem erigere rursus in virtutem? Ah quàm multi ab impietate sua resilirent, si tales haberent admonitores! Non piget, præferre facem euntibus per tenebras; & piget ostendere errorem euntibus ad Infernum? Cur, ô Christiane, de lumine tuo, fratri tuo non offers lumen? Hoc magnū lumen, ait S. Gregorius, tenebras cordis euacuat, mentis oculos purgat, animos erigit, corda accendit, edocet semitas iustitiæ, desiderium virtutis adauget, magnum lumen, per quod vitamus offendicula, precipitia præcauemus, euadimus pericula, pertransimus laqueos, non timemus prospera, sustinemus aduersa, respicimus errorem, sequimur veritatem; Dæmonem vincimus, & sequimur Christum. Hoc lumen multi, in alijs, possent accendere, si pium hunc fratrem vellent imitari; si ipsi diuinum in pectore ignem gestarent; qui ardet, vt illuminet; illuminat, vt ardere faciat: illuminat in intellectu, ardet in voluntate, in qua magnum excitat de peccatis dolorem, & vehemens efficit desiderium salutis; & quidem adeò efficaci validoque impulsu; vt tollat omnem mentis tarditatem, summaque celeritate currere, immo volare faciat accensum, vt se eripiat è statu malo, in quo hæserat, (quemadmodum ceruus, qui serpentem deuorauit, aut quem canes, persequuntur) reperiatque fontem viuum gratiæ, atque à

XIV.

QUANTVM
PROSIT, AL-
TERVM AD-
MONERE?

S. Gregor. in
Psal. 6. Pœ-
nit. ad vers. 6.

Psal. 41. 24.

peccatorum suorum veneno, crudeliumque hostium persecutione liberetur. Hoc modo, post multas longasque moras, & tergiuersiones, tandem fraternis facibus inflammatus festinauit desperatus ille adolescens, tantoque properantius festinauit, quanto mortem vidit in limine sibi adesse viciniorem.

XV.
S. SPIRITVS
SVAVISSIMA
CONSOLATIO,

Neque sanè serò. Quippe, cùm, peractâ peccatorum accuratâ confessione, sumtòque SS. Eucharistiæ Sacramento, extremamque ad luctam sacro oleo inunctus, vltimam vitæ suæ horam, in omnia temporis momenta, præstolaretur; ecce tibi, nocte tertia, alius se illi quispiam veneranda specie vir conspiciendum præbuit, duobus, qui præcesserant, vultu haud dissimilis; stola candenti amictus; cuius humero niuea & argentei fulgoris columba insidebat. Hic lecto propinquior factus, mitissimis oculis, ægrum intuebatur, & vultu suavissimè reidenti. Quo aspectu animosior iuuenis, O Domine, inquebat, *quisnam tu es, qui me terroribus præteritarum noctium exanimatum inuisere, ac tam amabili vultu solari non dedignaris?* Cui ille: *Ego sum S. Spiritus, qui à Patre Filioque procedens, eiusdem sum cum illis potentia ac diuinitatis; atque idcirco ad te veni, ut tibi significem, remissa esse tibi peccata tua, iamque tibi celestis regni portam pateere.* Hac tam consolabili allocutione, ægrotus velut ex abyssò desperationis sese erigens, vocalissimè cœpit, ex imo pectore exclamare: *ô verè Pater pauperum! ô consolator afflictorum! ô dulcis hospes anima! ô mirabile refugium omnium ærumnosorum! Quid hoc est, quod audio? Mihine' celestia regna pateant, cui & Pater, & Filius æternam damnationem decreuerunt? cui Tartarum, cui flammæ inextinguibiles sunt comminati? neque immeritò. ut à quo toties, tamque nefandis sceleribus offensus fuerunt? Itané' illud iustum, infallibile, & diuinum iudicium, à quo nec exceptio, nec appellatio vlli datur, tam exigua mea pœnitentia potuit mitigari?* Ad quæ S. Spiritus denuo respondit: *Fili, bona mente esto, neque de salute tua quidquam ambige: magnam enim vim habet vera pœnitentia; slectit illum, cui omne genu slectitur; vincit omnipotentem & omnia vincentem; mutat quodammodo immutabilem, & placat iratum Deum. Atque ut vno verbo multa te doceam; perseuera in coepta pœnitentia via: testamento tibi tuisque, prouide maturè pieque condito: pectus tuam virtutibus imple; & dum lucem habes, quantum potes, salutem tuam operare. Post triduum ad te veniemus, animamque tuam,*

cum